

— А ти раскажи своитѣ митарства сега!

— Че знаешъ вече работата. Въ Стара-Загора се оцпапахме до шия, та ни е срамъ да глѣдаме хората...

— Не, не, ти захвани отъ началото: отъ какъ се разби четата ни и отъ нашата раздѣла. Осемъ години въ Дябекиръ, нищо не съмъ чулъ, ни за тебе, ни за толкова другари.

Муратлийски се истегна цѣлъ на камъкътъ, склучи ржцѣтъ си подъ главата и въ това покойно положение дълго разказва историята си. Той билъ участвувалъ въ софийското съзаклятие подъ Димитра Общия, и въ ограбването на орханийската поща. Попаднжлъ въ тъмницата, подиръ издайството, той избѣгнжлъ Дябекиръ или бѣсилото, само по едно чудо. Послѣ отишгълъ въ Влашко, дѣто една година и половина се скиталъ и се борилъ съ гладътъ и съ мизерията, а отъ тамъ съ мненя минжлъ пакъ въ България, да се бори съ опасноститѣ и страхо-тиштѣ, които придружаватъ единъ агитаторъ. Тая пролѣтъ той се озовалъ въ Стара-Загора и съ ентузиазъмъ работилъ за приготвянието на бунта. Подиръ печалния исходъ на движението, въ който случай билъ легко раненъ отъ турцитѣ, въ малкото сбивание при Елхово, той уловилъ Стара Планина, гоненъ отъ турски потери и отъ самитѣ българи колибари, до които се обръщаль за хлѣбецъ или за селски дрѣхи, за да замѣни хяшовскитѣ. Десетина дена се скиталъ така изъ балкана, изложенъ на хиляди опасности и страдания. Страшниятъ гладъ бѣ го принудѣлъ да слѣзе отъ планината и да попроси хлѣбъ отъ първия живъ човѣкъ който му се мѣрне, като допре револвертъ си до гърдитѣ му. За щастие, той налѣтълъ на дѣда Стояна. Той, твърдѣ покъртенъ, разказа добриятъ приемъ, който намѣри у воденичаря, първия човѣкъ, който се е отнесълъ братски къмъ него, отъ когато се е заскиталъ по Стара-Планина.

Огняновъ слѣдѣше съ вълнение разказътъ на Мурат-